

Mål C-507/19

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande i enlighet med artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

3 juli 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Bundesverwaltungsgericht (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

14 maj 2019

Motpart i första instans, klagande i andra och tredje instans:

Förbundsrepubliken Tyskland

Sökande i första instans, motpart i andra och tredje instans:

XT

Saken i målet vid den nationella domstolen

Automatisk beviljande av flyktingstatus enligt 3 § stycke 3 andra meningen AsylG

Föremål och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Tolkning av artikel 12.1 a i direktiv 2011/95, artikel 267 FEUF

Tolkningsfrågor

1. Ska bedömningen av frågan huruvida skydd eller bistånd från UNRWA för en statslös palestiniere har upphört i den mening som avses i artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95/EU i geografiskt hänseende enbart grundas på det aktuella verksamhetsområde (Gazaremsan, Jordanien, Libanon, Syrien, Västbanken), i vilket den statslöse hade sin faktiska vistelseort (i förevarande mål Syrien) när vederbörande lämnade UNRWA:s mandat område, eller ska ytterligare verksamhetsområden som tillhör UNRWA:s mandat område beaktas?

2. Såvida bedömningen inte enbart ska grundas på verksamhetsområdet vid avfärden: Ska bedömningen alltid och oberoende av ytterligare villkor grundas på samtliga verksamhetsområden som mandatområdet består av? Om denna fråga besvaras nekande: Ska ytterligare verksamhetsområden endast beaktas för det fall att den statslöse hade en väsentlig (territoriell) anknytning till detta verksamhetsområde? Krävs det för en sådan anknytning att vederbörande har en – befintlig eller tidigare – vanlig vistelseort vid avfärden? Ska ytterligare omständigheter beaktas vid prövningen av huruvida det föreligger en väsentlig (territoriell) anknytning? Om denna fråga besvaras jakande: Vilka? Är det avgörande huruvida det är möjligt och rimligt för den statslösa personen att resa in i det aktuella verksamhetsområdet vid tidpunkten för avfärden från UNRWA:s mandatområde?

3. Omfattas en statslös person som lämnar UNRWA:s mandatområde, eftersom vederbörandes personliga säkerhet är allvarligt hotad och UNRWA saknar möjlighet att erbjuda skydd eller bistånd, även automatiskt av skyddet enligt direktiv 2011/95/EU i den mening som avses i artikel 12.1 a andra meningen i direktivet, om personen tidigare har begett sig till detta verksamhetsområde utan att dennes personliga säkerhet var allvarligt hotad i det verksamhetsområde där vederbörande tidigare vistades och utan att personen enligt de förhållanden som var tillämpliga vid den tidpunkt gränsen passerades kunde räkna med att dels erhålla skydd eller bistånd från UNRWA i det verksamhetsområde till vilket denne beger sig, dels inom överskådlig framtid kunna återvända till det verksamhetsområde där denne hade sin hittillsvarande vistelseort?

4. Ska bedömningen av frågan huruvida en statslös person inte automatiskt ska beviljas flyktingstatus, eftersom villkoren i artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95/EU inte längre är uppfyllda efter avfärden från UNRWA:s mandatområde, enbart grundas på det verksamhetsområde i vilket den sista vanliga vistelseorten är belägen? Om denna fråga besvaras nekande: Ska de områden på vilka bedömningen av tidpunkten för avfärden ska grundas dessutom beaktas kumulativt enligt fråga 2? Om denna fråga besvaras nekande: På grundval av vilka kriterier ska det fastställas vilka områden som ska beaktas vid tidpunkten för det beslut som fattas med anledning av ansökan? Krävs det för att villkoren i artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95/EU inte längre ska anses vara uppfyllda att de (statliga eller halvstatliga) myndigheterna i det aktuella verksamhetsområdet är beredda att ta emot den statslösa personen (igen)?

5. För det fall att det verksamhetsområde där den (sista) vanliga vistelseorten är belägen anses avgörande för frågan om villkoren i artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95/EU är uppfyllda eller inte: Vilka kriterier är avgörande vid fastställandet av den vanliga vistelseorten? Krävs det att det är frågan om en laglig vistelse som har godkänts av vistelsestaten? Om denna fråga besvaras nekande: Krävs det att de ansvariga myndigheterna i verksamhetsområdet åtminstone medvetet tolererar den berörda statslösa personens vistelse? Om denna fråga besvaras jakande: Krävs det att de ansvariga myndigheterna har konkret kännedom om den enskilda statslösa personens

närvaro eller är det tillräckligt att de medvetet tolererar vistelsen, eftersom denne tillhör en större persongrupp? Om denna fråga besvaras nekande: Är det i sig tillräckligt med en längre faktisk vistelse?

Anförda folkrättsliga bestämmelser

Konventionen angående flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951 (nedan kallad Genèvekonventionen), artikel 1 A samt D, E och F.

Anförda unionsrättsliga bestämmelser

Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehåll i det beviljade skyddet, artikel 12.1 a första meningen (nedan även kallad undantagsklausulen) och andra meningen (nedan även kallad inklusionsklausulen), artikel 2 d och n.

Anförda nationella bestämmelser

Asylgesetz (asyllagen, nedan kallad AsylG), 3 § (Flyktingstatus), 27 § (Annat skydd mot förföljelse), 29 § (Ansökningar som inte kan tas upp till prövning), 77 § (Avgörande från domstol).

Anförd rättspraxis från EU-domstolen

Dom av den 25 juli 2018, Alheto (C-585/16, ECLI:EU:C:2018:584, punkterna 7, 86, 92, 110 och följande punkter, 127, 131 och följande punkter och 140).

Dom av den 19 december 2012, El Kott m.fl. (C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826, punkterna 49–51, 52, 54, 58–65, 75–77 och 81).

Dom av den 17 juni 2010, Bolbol (C-31/09, ECLI:EU:C:2010:351, punkterna 44 och 51).

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet

- 1 Klaganden (nedan kallad XT) är statslös palestinier och född i Damaskus. Han yrkar att automatisk flyktingstatus ska beviljas enligt 3 § stycke 3 andra meningen AsylG. Enligt egna uppgifter reste han in i Förbundsrepubliken Tyskland i december 2015. I början av februari 2016 ingav han en asylansökan. När han utfrågades uppgav XT att han hade haft tillfälliga arbeten i Libanon mellan oktober 2013 och den 20 november 2015. Eftersom han inte hade erhållit något

uppehållstillstånd där och de libanesiska säkerhetsstyrkorna hade börjat att avvisa ”dem” till Syrien, återvände han dit. Fram till sin avresa i slutet av november 2015 vistades han i Qudsaya (Syrien). Han familj lever fortsatt där. Han lämnade Syrien på grund av kriget. Om han måste återvända till Syrien är han rädd att bli anhållen.

- 2 Genom beslut av den 29 augusti 2016 beviljade Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (den federala myndigheten för migration och flyktingar, nedan kallad Bundesamt) status som alternativt skyddsbehövande. I övrigt avslogs hans asylansökan.
- 3 Genom dom av den 24 november 2016 förpliktade förvaltningsdomstolen Förbundsrepubliken Tyskland att bevilja honom flyktingstatus. Som motivering uppgav den att han hotades av förföljelse i den mening som avses i 3 § AsylG.
- 4 I överklagandeförfarandet ingav XT en fotokopia av ett registreringsbevis från Förenta nationernas hjälporganisation för palestinska flyktingar i Mellanöstern (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, nedan kallad UNRWA), vilket redan ingetts i samband med hans förhör vid Bundesamt. Enligt detta ”Family Registration Card” registrerades han som familjemedlem i Jarmuk (ett läger beläget i den södra delen av Damaskus).
- 5 Genom dom av den 18 december 2017 ogillade appellationsdomstolen Förbundsrepubliken Tysklands överklagande av förvaltningsdomstolens dom. Som motivering anfördes att XT är flykting enligt 3 § stycke 3 andra meningen AsylG i egenskap av statslös som tillhör den palestinska folkgruppen. Han har omfattats av UNRWA:s skydd. Inte heller är grunden för undantag från flyktingstatus för att det saknas skyddsbehov tillämplig på honom, eftersom UNRWA:s skydd har upphört på grund av orsaker utanför hans kontroll. Hans personliga säkerhet var allvarligt hotad när han reste ut från Syrien. Utresan kan inte anses frivillig på grund av tvång som är utanför hans kontroll. För detta talar det subsidiära skydd som han har beviljats. Vid tidpunkten för utresan hade han inte heller någon möjlighet att åtnjuta UNRWA:s skydd i andra delar av verksamhetsområdet. Jordanien och Libanon hade redan innan XT:s utresa från Syrien stängt sina gränser för palestinska flyktingar som vistades där.
- 6 Till grund för sitt överklagande gör Förbundsrepubliken Tyskland gällande att det måste klargöras huruvida en tillämpning av artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95 är utesluten för det fall att en statslös palestinier som omfattas av UNRWA:s skydd eller bistånd vistas en längre tid i ett annat verksamhetsområde från UNRWA än det i vilket denne tidigare har erhållit förmåner från hjälporganisationen, och inte försökt erhålla skydd eller bistånd från UNRWA i det verksamhetsområde han därefter vistades i.

Kortfattad redogörelse för grunden till begäran om förhandsavgörande***Det föreligger inte någon grund att neka prövning av klagandens asylansökan för att den "första asylstaten" skulle vara ansvarig***

- 7 En prövning av XT:s asylansökan ska inte nekas enligt 29 § stycke 1 punkt 4 AsylG. Ett hinder mot en prövning föreligger enbart om en stat som inte tillhör EU och är beredd att återta utlännen betraktas som en övrig tredjestat enligt 27 § AsylG. Den tyska lagstiftaren har genom ovannämnda bestämmelser i AsylG införlivat begreppet första asylland enligt artikel 35 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd. "Övrig tredjestat" i den mening som avses i 29 § stycke 1 punkt 4 jämförd med 27 § AsylG respektive "första asylland" i den mening som avses i artikel 35 i direktiv 2013/32 kan endast vara en annan stat än den där sökanden har sin vanliga vistelseort.
- 8 Den grund för att inte pröva ansökan som föreskrivs i 29 § stycke 1 punkt 4 AsylG är inte tillämplig. Om XT hade sin sista vanliga vistelseort i Libanon innan han lämnade UNRWA:s verksamhetsområde, kan denna stat i egenskap av den stat där den vanliga vistelseorten är belägen inte anses utgöra någon tredjestat. Inte heller kan Syrien anses utgöra någon tredjestat, eftersom det inte var möjligt att säkerställa några rimliga levnadsvillkor där i slutet av november 2015 på grund av de krigsliknandeförhållandena, även om han inte riskerade förföljelse i Syrien. Om XT däremot hade haft sin sista vanliga vistelseort i Syrien skulle Libanon inte kunna betraktas som övrigt tredjeländ respektive första asylland, eftersom han inte har vistats i Libanon efter sin utresa från Syrien i slutet av november 2015.

Asylansökan är välgrundad om klaganden ska beviljas automatisk flyktingstatus

- 9 Asylansökan ska bifallas om a) villkoren i artikel 1 D första och andra meningarna i Genèvekonventionen, artikel 12.1 a första och andra meningarna i direktiv 2011/95, respektive 3 § stycke 3 första och andra meningarna AsylG, genom vilken föregående direktivbestämmelser har införlivats, är uppfyllda och b) ingen av grunderna för undantag i den mening som avses i artikel 1 E och F i Genèvekonventionen, artikel 12.1 b, 12.2 och 12.3 i direktiv 2011/95 och 3 § stycke 2 AsylG, genom vilken föregående direktivbestämmelser har införlivats, är tillämpliga.
- 10 Genèvekonventionen är enligt artikel 1 D första meningen i nämnda konvention inte tillämplig på dem som för närvarande åtnjuter beskydd eller bistånd av andra Förenta Nationernas organ eller institutioner än Förenta Nationernas Högste Kommissarie för flyktingar. Därest sådant beskydd eller bistånd, av vilken anledning det vara må, skulle upphöra utan att nu ifrågavarande personers ställning blivit slutgiltigt reglerad enligt tillämpliga, av Förenta Nationernas generalförsamling antagna resolutioner, ska vederbörande enligt artikel 1 D andra meningen i Genèvekonventionen utan vidare äga åtnjuta de i denna konvention

stadgade förmånerna. Undantagsklausulen i artikel 1 D första meningen i Genèvekonventionen och inklusionsklausulen i artikel 1 D andra meningen i Genèvekonventionen utgör en enhet i den bemärkelsen att Genèvekonventionen endast är tillämplig om rekvisiten i båda styckena i denna bestämmelse är uppfyllda.

- 11 Enligt artikel 12.1 a första meningen i direktiv 2011/95 kan en tredjelandsmedborgare eller en statslös person inte anses som flykting om han eller hon omfattas av artikel 1 D i Genèvekonventionen, som handlar om skydd eller bistånd från andra organ eller kontor inom Förenta nationerna än UNHCR. Om sådant skydd eller bistånd av något skäl har upphört, utan att de berörda personernas ställning har fastställts slutgiltigt i enlighet med de relevanta resolutioner som antagits av FN:s generalförsamling, ska dessa personer enligt artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95 automatiskt komma i åtnjutande av förmånerna i detta direktiv.
- 12 Några sådana grunder för undantag i den mening som avses i artikel 12.1 b, 12.2 och 12.3 i direktiv 2011/95 är inte tillämpliga på XT. Han uppfyller även villkoren i undantagsklausulen i artikel 12.1 a första meningen i detta direktiv.
- 13 UNRWA utgör ett sådant annat organ eller kontor inom Förenta nationerna som anges i bestämmelsen. Den konkreta betydelsen av de alternativa omsorgsformerna ”skydd” och ”bistånd” ska fastställas inom ramen för den verksamhet som UNRWA utövar i enlighet med sitt uppdrag. Det avgörande rekvisitet är huruvida den berörda personen tillhör den folkgrupp som UNRWA har övertagit i enlighet med sitt uppdrag. Detta rekvisit är i vart fall uppfyllt vad gäller personer vilka – såsom XT – (fortsatt) är registrerade som palestinska flyktingar hos UNRWA. En sådan tolkning är förenlig med undantagsklausulens syfte, nämligen att säkerställa att det i första hand är UNRWA och inte avtalsstaterna, i synnerhet inte de arabiska staterna, som ska ta emot de palestinska flyktingarna.
- 14 Undantagsklausulen är endast tillämplig på de personer som faktiskt utnyttjar UNRWA:s hjälp. De aktuella bestämmelserna ska tolkas restriktivt. Grunden för undantaget från beviljande av flyktingstatus är inte enbart tillämpligt på personer som för närvarande åtnjuter stöd från UNRWA, utan även på personer som faktiskt har utnyttjat detta stöd strax innan de inger en asylansökan i en medlemsstat.
- 15 XT åtnjöt skydd eller bistånd från UNRWA strax innan han lämnade in sin asylansökan, eftersom han enligt sitt ”Family Registration Card” var registrerad som familjemedlem vid Jarmuk (ett läger beläget i den södra delen av Damaskus).
- 16 Det krävs ett klagande av tolkningsfrågorna för att Bundesverwaltungsgericht ska kunna bedöma huruvida villkoren i inklusionsklausulen i artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95 är uppfyllda med avseende på XT.

- 17 Syftet med inklusionsklausulen är att undvika luckor i skyddet generellt. Mot denna bakgrund föreligger det inte längre något utrymme för att principiellt utesluta ett erkännande som konventionsflykting i Europeiska unionen om UNRWA inte längre beviljar den person som ansöker om skydd i Europeiska unionen något skydd eller bistånd. Detta ska antas vara fallet när det på grundval av en individuell bedömning av samtliga relevanta omständigheter visar sig att den aktuella statslösa palestinierns säkerhet är allvarligt hotad och att UNRWA, hos vilket vederbörande sökt bistånd, saknar möjlighet att garantera honom eller henne sådana levnadsförhållanden som överensstämmer med organets uppdrag. Palestiniern är därför, på grund av orsaker utanför hans eller hennes kontroll, tvingad att lämna UNRWA:s verksamhetsområde.
- 18 Inom ramen för prövningen huruvida ett sådant skydd eller bistånd i den mening som avses i inklusionsklausulen av någon anledning inte längre beviljas ska man enligt Bundesverwaltungsgerichts uppfattning göra skillnad mellan tidpunkten för avfärden från UNRWA:s verksamhetsområde och den relevanta tidpunkten enligt 77 § stycke 1 första meningen AsylG. Bundesverwaltungsgericht gör dessutom i begreppsmässigt hänseende åtskillnad mellan UNRWA:s mandatområde (Area of Operations, se UNRWA, CERI VII.C.) i egenskap av hela verksamhetsområdet och de enskilda verksamhetsområdena (Fields of Operation, se UNRWA, CERI VII.E.).
- 19 Bundesverwaltungsgericht har ställt sin första fråga för att få klarhet i huruvida bedömningen av huruvida villkoren i inklusionsklauseln var uppfyllda vid tidpunkten för avfärden från UNRWA:s mandatområde i geografiskt hänseende enbart ska grundas på det verksamhetsområde i vilket den aktuella statslösa personen hade sin sista faktiska vistelseort eller huruvida även ytterligare verksamhetsområden ska beaktas vid bedömningen.
- 20 Bundesverwaltungsgericht anser att bedömningen inte enbart ska grundas på det aktuella verksamhetsområde i vilket den statslösa personen hade sin faktiska vistelseort när vederbörande lämnade UNRWA:s mandatområde, utan att bedömningen, dessutom beroende på de sammantagna omständigheterna i det enskilda fallet, även ska grundas på ytterligare verksamhetsområden som tillhör UNRWA:s mandatområde.
- 21 Syftet med den andra tolkningsfrågan är att klargöra under vilka omständigheter ytterligare verksamhetsområden ska ingå i prövningen huruvida villkoren i inklusionsklausulen är uppfyllda, såvitt bedömningen inte ändå generellt ska grundas på hela mandatområdet.
- 22 Utöver det verksamhetsområde där den sista faktiska vistelseorten är belägen anser Bundesverwaltungsgericht att de verksamhetsområden ska beaktas till vilka den statslösa personen hade en väsentlig anknytning innan vederbörande lämnade UNRWA:s mandatområde.

- 23 En statslös palestinier får endast hänvisas till skydd eller bistånd i ett annat verksamhetsområde än det där den sista faktiska vistelseorten är belägen om vederbörande har en sådan väsentlig anknytning till detta område. En sådan anknytning kan grundas på en tidigare vistelse i detta område från personen i fråga, men även på andra omständigheter såsom exempelvis att nära släktingar vistas där. Dessutom krävs det att det är möjligt och rimligt för den statslösa palestinieren att resa in i verksamhetsområdet och vistas där. Därvid är lagstiftningen i det aktuella verksamhetsområdet tillämplig på inresetillståndet.
- 24 EU-domstolens rättspraxis skulle emellertid kunna tyda på att bedömningen alltid och oberoende av säkerställda faktiska tillträdesmöjligheter ska göras på grundval av hela mandatområdet, eftersom det enligt denna praxis är tillräckligt med ett faktiskt beviljande av skydd eller bistånd i UNRWA:s verksamhetsområde och begreppet verksamhetsområde – i vart fall i domen Alheto (punkterna 7, 131 och följande punkter) – används i bemärkelsen hela det gränsöverskridande mandatområdet. Bundesverwaltungsgericht önskar ett klaggörande om denna tolkning av direktivet är riktig. I detta sammanhang ska det även klargöras huruvida det utgör en förutsättning att en statslös palestinier har en sista befintlig eller en tidigare vanlig vistelseort i det ytterligare verksamhetsområdet för att denne ska kunna hänvisas till att utnyttja skydd eller bistånd från UNRWA.
- 25 Syftet med den tredje tolkningsfrågan är att erhålla ett klaggörande huruvida antagandet att villkoren i inklusionsklausulen är uppfyllda vid en förflyttning mellan olika verksamhetsområden omfattas av begränsningar.
- 26 EU-domstolen har i sin praxis klargjort att enbart det förhållandet att en person inte befinner sig inom UNRWA:s mandatområde eller frivilligt lämnar området inte kan klassificeras som att skyddet eller biståndet har upphört (domen El Kott m.fl., punkterna 49 och följande punkter samt 59). Bundesverwaltungsgericht anser att den tredje tolkningsfrågan ska besvaras så, att det undantag från beviljande av flyktingstatus som föreskrivs i artikel 12.1 a första meningen i direktiv 2011/95 även är tillämpligt på en statslös person som lämnar UNRWA:s mandatområde, eftersom dennes personliga säkerhet är allvarligt hotad i det verksamhetsområde där vederbörande har sin faktiska vistelseort och UNRWA saknar möjlighet att erbjuda skydd eller bistånd, såvida personen har begett sig till detta verksamhetsområde utan tvingande skäl, fastän dennes säkerhet inte var allvarligt hotad i det verksamhetsområde där vederbörande hade sin tidigare hemvist och enligt de förhållanden som var tillämpliga vid tidpunkten för överträdan inte kunde räkna med att erhålla skydd eller bistånd från UNRWA i det mottagande verksamhetsområdet och inom överskådlig framtid kunna återvända till det verksamhetsområde där denne hade sin tidigare vistelseort.
- 27 Genom den fjärde tolkningsfrågan ska fastställas om bedömningen av huruvida villkoren i inklusionsklausulen är uppfyllda vid den tidpunkt som är avgörande när beslutet ska meddelas (77 § AsylG) i territoriellt hänseende endast ska grundas på det verksamhetsområde där den berörda statslösa personen har sin sista vanliga vistelseort eller om även ytterligare verksamhetsområden ska beaktas.

- 28 Det är inte tillräckligt för ett automatiskt beviljande av flyktingstatus enligt artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95 att det skydd eller bistånd från UNRWA som den berörda personen åtnjöt har upphört vid den tidpunkt vederbörande lämnade mandatområdet. Det krävs dessutom att det vid den enligt 77 § AsylG avgörande tidpunkten för den sista muntliga förhandlingen eller avgörande från den domstol som prövar målet i sak är omöjligt för vederbörande att återvända till verksamhetsområdet får att återigen erhålla skydd eller bistånd från UNEWA.
- 29 Bundesverwaltungsgericht tenderar till att prövningen huruvida villkoren i inklusionsklausulen fortfarande är uppfyllda förutom det verksamhetsområde där den sista vanliga vistelseorten är belägen även ska omfatta de verksamhetsområden till vilka den berörda statslösa personen har en väsentlig anknytning. En sådan anknytning kan eventuellt även föreligga på grund av en faktiskt men (ännu inte) vanlig vistelseort. Den kan dock även grundas på andra omständigheter såsom exempelvis att nära släktingar vistas i detta verksamhetsområde. Det krävs att det är möjligt och rimligt för den berörda personen att bosätta sig där.
- 30 Den femte tolkningsfrågan har ställts för att erhålla ett klagörande hur det – beroende på hur de övriga tolkningsfrågorna ska besvaras – eventuellt väsentliga begreppet ”vanlig vistelseort” ska tolkas.
- 31 Bundesverwaltungsgericht tenderar till uppfattningen att antagandet av en (sista) vanlig vistelseort även i detta sammanhang enbart förutsätter att den statslösa personen faktiskt har sina väsentliga intressen i det aktuella verksamhetsområdet och således inte enbart vistas där tillfälligt och att de behöriga myndigheterna inte har vidtagit åtgärder för att avsluta personens vistelse. Det krävs inte att vistelsen är laglig.
- 32 Enligt nationell rättspraxis är det en förutsättning för att det ska vara fråga om den vanliga vistelseorten att personen är bosatt för överskådlig tid i det aktuella landet och inte enbart tillfälligt och att det således är osäkert om vistelsen kommer att upphöra. De objektiva faktiska förhållandena i samband med vistelsen måste tyda på en viss stabilitet och regelbundenhet. Personen ska ha sin centrala tillvaro på den vanliga vistelseorten. Bundesverwaltungsgericht önskar ett klagörande huruvida denna definition av landet där den berörda personen har sin vanliga vistelseort enligt nationell rätt även motsvarar det unionsrättsliga begreppet (se artikel 2 d och särskilt 2 n i direktiv 2011/95) och i vilken utsträckning det är avgörande för de ytterligare omständigheter som anges i tolkningsfrågan.